

סדר הפוקים

- פוק 1: הבולען.....9
- פוק 2: התוכניות לשבוע הקרוב.....12
- פוק 3: תחרות קשה.....24
- פוק 4: יער האתגרים.....53
- פוק 5: במעבה הקיר.....71
- פוק 6: המחותרת.....95
- פוק 7: עסקה אפלה.....111
- פוק 8: בין שמים וארץ.....122
- פוק 9: סוכנת סמויה בעל כורחה.....137
- פוק 10: השור הזועם.....156
- פוק 11: האויב נחשף.....164
- פוק 12: נסיעה לילית.....170
- פוק 13: מתפרקים.....184
- פוק 14: הסיכוי האחרון.....194
- פוק 15: התרעה חמה.....206
- פוק 16: מארב.....216
- פוק 17: איפה הכסף הגנוב.....235
- פוק 18: מבצע הנני.....250
- פוק 19: בתוך ההריסות.....261
- פוק 20: היחלצות.....269
- פוק 21: ובמקום הראשון.....280
- הסיפור שמאחורי הסיפור.....289
- השאלות הלא פתורות.....297

פרק 1:

הבולען

יום שלישי לפנות ערב, גבעת שמואל

שום דבר מעל פני השטח לא היה שונה מהרגיל. גלעד חזר מאימון הכדורסל, רכוב על אופניו, קצת עייף. הרחוב נראה שומם. מעניין למה. בטח יש איזה אירוע או הופעה שהוא לא שמע עליהם, או סתם עומס חום קיצוני ששכנע את כולם להישאר בבית ושכח לעדכן אותם שהשמש כבר שוקעת.

השמים החלו להחשיך וצילם הכבד של הבניינים הוטל על הרחוב. גלעד האיץ את קצב הרכיבה. יש עוד דברים להספיק היום: מישוה מצוות ההדרכה בטח ישלח הודעה עוד מעט, על ההפנינג הגדול שהסניף מארגן ובינתיים אף אחד לא עושה כלום כדי לקדם אותו. לפחות משימה אחת תיפול עליו, אם לא ניהול האירוע כולו, ובטח יצפו ממנו לעשות הכל בערב אחד כי ההפנינג בעוד שבועיים.

ישר או ימינה, עלתה בראשו ההתלבטות הקבועה. זה לא באמת משנה, כי כל הרחובות מגיעים בסופו של דבר לאותו מקום. בלי לחשוב למה, הוא פנה ימינה. אולי העובדה ששם הרחוב היה ריק לגמרי השפיעה, באופן לא מודע, על ההחלטה שלו. הוא רכב באין מפריע. אף אחד לא עמד בדרכו, חוץ מחתול אפור שחצה את הכביש, וציפור שסירבה לעוף מפניו. עיתון קרוע עם חצאי כותרות שחורות גדולות התגלגל במורד.

ואז זה קרה.

בלי שום התרעה מוקדמת האדמה החלה לנוע מולו. חור גדול נפער

במדרכה, והאדמה קרסה מטה במפל של עפר לנגד עיניו ההמומות של גלעד. הוא ניסה לבלום את האופניים, אבל במקום להיעצר הם המשיכו להתגלגל קדימה, נשאבים אל תוך האדמה. המוח שלו החל לפעול במהירות, ותוך כדי ניסיון להבין מה עליו לעשות, הזיכרון ועולם האסוציאציות שלו שלפו לו את שמה של התופעה הזאת: בולען. היו לו שתי שניות בערך. בשנייה הראשונה הוא קלט שהאדמה מתמוטטת עם כל המרצפות שעליה, אבל העצים עדיין עומדים במקומם. בשנייה שלאחר מכן הוא זינק מעל האופניים לכיוון המדרכה. הזינוק הוביל אותו לחומת האבן שסביב הבניין הסמוך, והראש שלו התנגש בחומה. הקסדה הגנה עליו.

גלעד הרים את ראשו הכואב וקלט שזה לא נגמר. הלבנים, שעד לפני רגע הרכיבו מדרכה, הלכו ושקעו מטה. הוא קפץ בבהלה עוד אחורה, והפעם נצמד לעץ קרוב שנראה לו יציב ובטוח. לפחות בינתיים. שום אדם לא נצפה מולו. הציפור התעופפה בזמן, ואת גורלו של החתול הוא לא הספיק לראות. את האופניים האהובים שלו הוא כן הספיק לראות, בדרכם אל מתחת לאדמה.

גלעד נאחז בענף נמוך בעץ, הצמיד את ראשו לגזע ועצם עיניים. מה שראה הספיק לו, הוא לא מסוגל לראות עוד. יכול להיות שכל הרחוב נשאב כרגע אל תוך האדמה. יכול להיות שאנשים אחרים, שהגיעו למקום אחריו ולא הצליחו לקפוץ הצידה, נבלעים גם הם בשאול תחתיות. אבל הוא לא מסוגל לפקוח עיניים ולראות את זה קורה. עיניו של גלעד נשארו עצומות במשך שתי דקות, או שלוש, אולי אפילו עשר, תחושת הזמן שלו כאילו נבלעה גם היא באדמה. כשהעז לפקוח את העיניים הוא ראה שהוא עדיין מעל האדמה, ושהבולען נעצר. בן רגע, כמו אורחים במסיבת הפתעה שמזנקים מאי שם כשחתן יום ההולדת נכנס, צצו פתאום המון אנשים. עוברי אורח סקרנים

בטלפונים שלופים באו לתעד את הרגע, וניסו לתפוס זווית טובה מול התהום הפעורה ברחוב. צוות צילום חנה בצד הכביש, וממנו זינקו כתב ושני צלמים שהחלו לסקר את האירוע. נידת משטרה עצרה בדוחק בין שתי מכוניות חונות, ליד סימון אדום לבן בשולי המדרכה, ושני השוטרים שיצאו ממנה ניסו לחקור את המקרה, ובמקביל להרחיק את כל הסקרנים שבאו לצפות בו. כל אלה הגיעו אחרי שהבולען נפתח, וידעו לעמוד במקום בטוח, במרחק של לפחות עשרה מטרים משפת הבור. רק הוא כמעט היה שם, והיה יכול להפוך להרוג היחיד של הבולען הזה, אילו לא היה קופץ מהאופניים בשבריר השנייה הנכון.

גלעד התיישב על חומת האבן, ליבו פועם במהירות. מסביבו אנשים עמדו וצילמו את הזירה בטלפונים שלהם, אף על פי שכבר לא היה מה לצלם. רק בור באמצע הרחוב, מראה אופייני באזור שופע אתרי בנייה. השוטרים עברו בין האנשים וביררו מי מהם היה עד ראיה. הצלמים ביקשו מהם לזוז הצידה ולצאת להם מהתמונה, והשוטרים מצידם איימו לקנוס אותם על הפרעה למשטרה במילוי תפקידה. סירנה של אמבולנס נשמעה ממרחק, כנראה בדרך להצטרף לחגיגה. גלעד החליט קודם כל לברוח מההמולה. הוא לא רצה שישאלו אותו שאלות, הנפש שלו עוד בהלם ולא מסוגלת להכיל שיחה עם אף אחד. הוא הידק את הקסדה, הרים רגל כדי לעלות על האופניים, נזכר שהאופניים אינם עוד, קפא לרגע במקום – ואז החל לרוץ הביתה. "היי, אתה", קלטו אוזניו את קולו של אחד השוטרים, שבמקרה הרים את ראשו באמצע כתיבת דוח מצב והבחין בו. גלעד הניח שהצעקה פונה אליו, אך לא הסתובב. הוא רץ כל עוד נפשו בו, כל עוד המדרכה שמתחתיו היא עדיין מדרכה, נכנס לבניין, עלה הביתה, טס לחדר, צנח על המיטה מתנשם ועצם עיניים.